

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko (sprawozdawca)

Ławnik SN Roman Markiewicz

Protokolant Ewa Śliwa

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. **A. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2021 r.

odwołania prokurator A. K. od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt PK I SD (...) w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych na dalszy niezbędny okres, tj. do dnia 8 marca 2021 r.

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2021.66 t.j.)

postanowił:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym do ponownego rozpoznania;

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 1 września 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym o przedłużenie zawieszenia w czynnościach służbowych A. K. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. na dalszy, niezbędny okres, tj. do dnia 8 marca 2021 r.

Uzasadniając wniosek wskazał, że prokurator A. K. zarządzeniem nr (...) Prokuratora Regionalnego w K. z dnia 7 września 2017 r., sygn. RP III WOS (...) została zawieszona w czynnościach służbowych na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 6 marca 2018 r. w związku z koniecznością natychmiastowego odsunięcia jej od wykonywania obowiązków służbowych z uwagi na uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego pod postacią uchybienia godności urzędu prokuratora.

Z dalszych motywów uzasadnienia wniosku wynika, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego wszczął postępowanie wyjaśniające, a następnie postępowanie dyscyplinarne, w którym to postępowaniu w dniu 28 lutego 2018 r. prokurator A. K. przedstawiono zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, polegający na dopuszczeniu się czynu polegającego na tym, że w dniu 28 sierpnia 2017 r. w C. uchybiła godności urzędu prokuratora podejmując działania polegające na bezpodstawnym i stanowiącym przekroczenie uprawnień prokuratora angażowaniu się w postępowanie zarejestrowane w tym czasie w Komisariacie V Policji w C. pod sygn. akt RSD (...), poprzez zażądanie podania danych personalnych osób podejrzanych w sprawie, przyjazd do komisariatu, rozmowy na temat toku tego postępowania z funkcjonariuszami Policji, w tym odnośnie przedstawienia zarzutów i stwierdzenia braku podstaw do zatrzymania sprawców przestępstwa, którą to potrzebę widział wcześniej inny prokurator – w tym co do M. T., będącego synem prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. E. T. i prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. J. T. oraz zatajeniu podjęcia tych działań przed Prokuratorem Rejonowym, co skutkowało osłabieniem zaufania do bezstronności prokuratora, o czym mowa w art. 96 § 2 Prawa o prokuraturze i co stanowiło uchybienie godności urzędu prokuratora, a także jednocześnie w sposób oczywisty obraziło przepis art. 96 § 1 tej ustawy, w zakresie określonego w ślubowaniu, wskazanym w art. 92 § 1 ustawy, nakazu stania na straży prawa i strzeżenia praworządności oraz sumiennego wypełniania obowiązków pełnionego urzędu prokuratora oraz kierowania się zasadami godności i uczciwości, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 Prawa o prokuraturze.

Z motywów wniosku o przedłużenie na dalszy okres zawieszenia w czynnościach służbowych prokurator A. K. wynika również, że przesłuchana w charakterze obwinionej A. K. złożyła wyjaśnienia, w których przyznała, że zaangażowała się w nieprzydzielone jej postępowanie przygotowawcze, uzyskała informacje o ustaleniach Policji i udzielała wskazówek funkcjonariuszom Policji co do dalszego postępowania w sprawie. Nie uważała tego zachowania za niewłaściwe, a motywowała je chęcią pomocy E. i J. T., którzy są jej znajomymi i rodzicami podejrzanego w sprawie RSD (...) M. T.. Samo postępowanie dyscyplinarne od dnia 29 stycznia 2019 r. prowadzone jest przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego i nie zostało zakończone. Równolegle toczy się śledztwo o sygn. PK XIV Ds (...) w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczęte postanowieniem z dnia 1 września 2017 r. w Prokuraturze Okręgowej w G. w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych w dniach 26-29 sierpnia 2017 r. w C. przez funkcjonariuszy Komisariatu V Policji w C. oraz prokuratorów Prokuratury Rejonowej w C. w toku postępowania PR 3 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w C., tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k. Jego przedmiotem jest również zarzucane obwinionej przewinienie dyscyplinarne. W toku śledztwa sformułowano wniosek z dnia 16 kwietnia 2019 r. o zezwolenie na pociągnięcie prokurator A. K. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 231 § 1 k.k. i ostatecznie uchwałą Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 21 września 2020r., sygn. akt II DO 20/20 zmieniono rozstrzygnięcie wydane w I instancji w ten sposób, że wyrażono zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator A. K. za czyn polegający na tym, że w dniu 28 sierpnia 2017 r. w C., woj. (...), wykonując obowiązki służbowe w Prokuraturze Rejonowej w C., bez upoważnienia osoby kierującej w/w jednostką powszechną prokuratury, wbrew zarządzeniu nr (...) Prokuratora Rejonowego w C. z dnia 13 kwietnia 2017 r. w sprawie podziału zadań oraz czynności kierownictwa i prokuratorów Prokuratury Rejonowej w C., po wcześniejszym nawiązaniu połączeń telefonicznych z ówczesnym Komendantem V Komisariatu Policji w C. A. B. oraz prokurator E. T. z Prokuratury Rejonowej w C. i wymianie między w/w osobami informacji w przedmiocie udziału M. T. w zdarzeniu zaistniałym w nocy z 26 na 27 sierpnia 2017 r. w C., co do którego istniało

uzasadnione podejrzenie, iż jest sprawcą przestępstwa z art. 159 k.k. i względem którego czynności miały zostać wykonane przez funkcjonariuszy Komisariatu V Policji w C., przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, iż podjęła się bezpodstawnych działań polegających na przybyciu do nienadzorowanego przez siebie w/w komisariatu i bez upoważnienia bezpośredniego przełożonego zapoznała się z aktami sprawy o sygn. KP-V(...) dotyczącej w/w zdarzenia z udziałem M. T., a następnie wydała polecenie odnośnie sformułowania postanowień o przedstawieniu zarzutów oraz ich treści i poleciła niezatrzymywanie sprawców przestępstwa, w tym M. T., będącego synem prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. E. T. i prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. J. T., pomimo zachodzącego względem sprawców uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez nich przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz obawy bezprawnego utrudniania postępowania karnego, a tym samym zachodzących względem sprawców podstaw do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, co potwierdził Sąd Okręgowy w C. stosując względem sprawców izolacyjny środek zapobiegawczy, a następnie nie dopełniła swoich obowiązków i zataiła przed Prokuratorem Rejonowym w C. podjęte działania na Komisariacie V Policji w C. i udzielone funkcjonariuszom wytyczne, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, wyrażającego się w zaufaniu obywateli do bezstronności prokuratora i stosowania obowiązujących przepisów prawa oraz równego traktowania obywateli, tj. za czyn z art. 231 § 1 k.k.

Zawieszenie obwinionej prokurator w czynnościach służbowych nie zostało dotąd uchylone, a jego okres był przedłużany kolejnymi postanowieniami Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w W.. Postanowienia tego Sądu, z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt PK I SD (...) oraz z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt PK I SD (...), przedłużające okres zawieszenia w czynnościach służbowych odpowiednio do dnia 6 marca 2020 r. oraz do dnia 6 września 2020 r. są nieprawomocne, a odwołania obwinionej prokurator będą przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższych Izbę Dyscyplinarną w sprawach o sygn. akt II DO 34/20 i II DO 42/20 na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2021 r.

Ostatnim postanowieniem z dnia 4 września 2020 r., sygn. PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym po rozpoznaniu wniosku Zastępcy

Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego z dnia 1 września 2020 r., przedłużył zawieszenie w czynnościach służbowych obwinionej prokurator na dalszy niezbędny okres, tj. do dnia 8 marca 2021 r., formułując jedynie stanowisko, że „do chwili obecnej nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach prokuratora”.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożyła obwiniona prokurator. Zaskarżyła je w całości i zarzuciła:

1. „powołanie się przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w W. przy wydaniu postanowienia o przedłużeniu zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej na przepis ustawy, która nie istnieje w obiegu prawnym, tj. ustawę z dnia 28 stycznia 2019 r. o Prokuraturze;
2. obrazę art. 150 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie - polegające na przyjęciu, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający przedłużenie okresu zawieszenia obwinionej w czynnościach służbowych do dnia 8 marca 2021 r. - podczas, gdy przebieg postępowania dyscyplinarnego, jego rytmika i ustalenia w nim poczynione prowadzą do wniosków przeciwnych;
3. obrazę art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegającą na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów świadczących o popełnieniu przeze mnie przewinienia służbowego o charakterze, który uzasadniałby zastosowanie najsurowszego środka, jakim jest zawieszenie w czynnościach służbowych trwające ponad 3 lata, wykazania okoliczności wskazujących na istnienie zagrożeń dla wykonywanych przeze mnie obowiązków i czynności służbowych prokuratora, co w sposób oczywisty narusza moje materialne prawo do obrony;
4. obrazę art. 150 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, poprzez kolejne przedłużenie zawieszenia w czynnościach służbowych w dniu 4 września 2020 r. do dnia 8 marca 2021 r., tj. na okres przekraczający

- 6 miesięcy, podczas gdy w/w przepis prawa materialnego pozwala na zawieszenie prokuratora na okres do 6 miesięcy;
5. obrazę art. 263 § 3 k.p.k. polegającą na stosowaniu zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej na okres ponad 3 lat, podczas gdy zawieszenie stanowi najsurowszy środek quasi zapobiegawczy, którego okres stosowania w myśl w/w przepisu nie powinien przekraczać 2 lat;
6. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności art. 117 § 1 i 2 k.p.k., art. 129 § 1 k.p.k., art. 140 k.p.k., art. 381 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w W. zawiadomienia o terminie posiedzenia w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych - obwinionej, jak i jej obrońcy (w pozostałych przypadkach posiedzeń także nie zachowano procedury w tym zakresie), co spowodowało ograniczenie prawa do obrony obwinionej”.

W konkluzji obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione w zakresie, w jakim skutkuje uchyleniem zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym i przekazaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że ostatnia (zaskarżona) decyzja procesowa Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym dotyczy kolejnego już (szóstego) przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej prokurator A. K. od momentu zastosowania instytucji zawieszenia, tj. od dnia 7 września 2017 r., co nakazuje wnikliwą analizę uzasadnienia tej decyzji, szczególnie powodów pozytywnego rozpoznania wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego z dnia 1 września 2020 r. o przedłużenie zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej. Tych jednak, nie dostrzeżono w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

Uzasadnienie to, podobnie jak uzasadnienie jednego z poprzednich postanowień Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, tj. postanowienia z dnia 30 sierpnia 2019 r. o przedłużeniu zawieszenia w

czynnościach służbowych obwinionej do dnia 6 marca 2020 r., będącego przedmiotem kontroli odwoławczej przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II DO 30/19, ogranicza się do dwóch akapitów, z których jeden stanowi pobieżne przedstawienie ustaleń faktycznych, a drugi stanowi tezę uzasadniającą orzeczenie, sprowadzającą się do stwierdzenia, że „do chwili obecnej nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach prokuratora”. Tak ogólne uzasadnienie uniemożliwia ocenę przesłanki z art. 150 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, a mianowicie przesłanki uzasadnionego przypadku, która wpływałaby na konieczność dalszego przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych. Stwierdzenie, czy w danym stanie faktycznym wystąpiła powyższa przesłanka, stanowi zaś jeden z podstawowych obowiązków sądu. Z obowiązku tego Sąd I instancji nie wywiązał się bowiem nie wskazał żadnych argumentów natury faktycznej i prawej, które uzasadniałyby decyzję o przedłużeniu zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej. Już tylko takie pobieżne odniesienie się do przesłanek z art. 150 § 3 Prawo o prokuraturze, uzasadnia zarzut naruszenia tego przepisu, podniesiony w odwołaniu skarżącej, gdyż ogólne określenie powodów dalszego zawieszenia prokuratora w czynnościach, nie pozwala na ustalenie, jakie konkretne argumenty decydowały o kolejnym uwzględnieniu wniosku. Jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w sprawie sygnatura akt II DO 30/19, „żadne z reguł interpretacji przepisów nie dają możliwości ustalenia na ile aktualne w części lub w całości są przyczyny zawieszenia podniesione w toku obu postępowań (wyjaśniającego i dyscyplinarnego) od września 2017 r., zwłaszcza przy uwzględnieniu zmiennego przecież aspektu czasowego zarzutów. Żadna z wątpliwości nie została wyjaśniona w bardzo lakonicznym uzasadnieniu orzeczenia. Tymczasem dopuszczalna wprawdzie zwięzłość uzasadnienia orzeczenia sądowego (art. 424 § 1 k.p.k.) nie może uchybiać jego merytorycznej zawartości (kompletności)” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II DO 30/19). Takie postąpienie Sądu I instancji czyni trafnym podniesiony w odwołaniu zarzut obrazy przepisu art. 150 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (zarzut z punktu 2).

W ocenie Sądu Najwyższego, za trafny należy uznać podane przez skarżącą w uzasadnieniu podniesionych zarzutów argumenty, że nie dość, że postanowienie nie spełnia żadnych wymogów i niezbędnych dla uzasadnienia stanowiska tej treści, co było już wcześniej sygnalizowane przez Sąd Najwyższy, Izbę Dyscyplinarną w postanowieniu z dnia 14 listopada 2019 r. (sygn. akt II DO 30/19) to dodatkowo, uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie zawiera żadnych argumentów prawnych i faktycznych, które uzasadniałyby podjęcie takiej decyzji, co uniemożliwia również merytoryczne odniesienie się do argumentów, uzasadniających jedyne twierdzenie, uzasadniające uwzględnienie wniosku i przyjęcie przez sąd I instancji, że „do chwili obecnej nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach prokuratora”. Z tych względów, brak w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, wymaganych zarówno brzmieniem art. 424 k.p.k., jak i art. 7 k.p.k. motywów rozumowania sądu, jak i przyczyn dla których kolejny wniosek został uznany za uzasadniony, daje podstawę do uznania, że uzasadnienie nie ma elementów, które pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej, przy uwzględnieniu zasady dwuinstancyjności. Samodzielne orzekanie przez sąd II instancji wymagałoby przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego w sprawie, czemu stoi na przeszkodzie art. 437 § 2 k.p.k.

Reasumując, niewątpliwie w przedmiotowej sprawie Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym nieprawidłowo orzekł o przedłużeniu zawieszenia obwinionej w czynnościach służbowych. Uzasadnienie jest na tyle lakoniczne, że nie mogło prowadzić do podjęcia prawidłowej decyzji. Sąd Najwyższy uwzględnia również brzmienie art. 455 a k.p.k, z zastrzeżeniem, że jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II DO 30/19, iż „przepis ten ma pełne zastosowanie w sytuacjach, gdy proces wydania sentencji orzeczenia (wyroku) i proces jego uzasadnienia są czasowo rozdzielone, a z materiałów sprawy da się odtworzyć sposób rozumowania sądu I instancji, o tyle w razie jednoczesnego sporządzenia sentencji postanowienia i uzasadnienia do niego, nie sposób uznać, że błąd orzekania nastąpił *ex post* czyli po przygotowaniu sentencji. Przy jednoczesnym sporządzeniu całości orzeczenia, sentencja odzwierciedla proces myślowy zawarty w uzasadnieniu (...). Tylko prawidłowo

sformułowane uzasadnienie pozwala sądowi dokonującemu kontroli orzeczenia ocenić proces decyzyjny sądu I instancji. Dostrzeżona i w tym przypadku wada, w razie akceptacji dla takiej praktyki, wymuszałaby na Sądzie Najwyższym przeprowadzanie za każdym razem pełnego postępowania dowodowego, a samej stronie (obwinionemu, zawieszonemu w czynnościach służbowych) uniemożliwiałaby *de facto* odwołanie”. Takie wyręczenie sądu I instancji przez Sąd Najwyższy jest nie tylko nieprawidłowe, ale – jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej orzeczeniu, które to poglądy podziela sąd rozpoznający sprawę – niecelowe i utrudnione ze względu na konsekwencje obowiązywania zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 Konstytucji RP). Dlatego tylko uchylając orzeczenie i przekazując sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zapewnione będzie przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 137 § 2 *in fine* k.p.k.) (por. również postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II DO 2/18). Podzielając wyżej przedstawioną argumentację, Sąd Najwyższy nie zastosował art. 455a k.p.k. bowiem skoro proces myślowy w uzasadnieniu sądu I instancji jest nie do odtworzenia, z uwagi na jego lakoniczność, a tym samym nie daje sądowi rozpoznającemu sprawę w II instancji szansy na dokonanie kontroli procesu decyzyjnego, co zmuszałoby Sąd Najwyższy, rozpoznającego sprawę w II instancji do oceny materiału procesowego z pominięciem sądu I instancji, a tym samym stronę pozbawiłoby możliwość dokonania kontroli instancyjnej.

Biorąc pod uwagę już tylko wyżej przedstawione argumenty, odwołanie było uzasadnione w zakresie w jakim zmierzało do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Powyższe nie zmienia faktu, że odnosząc się do pozostałych zarzutów podniesionych w odwołaniu skarżącej, w tym podniesionego w punkcie 3 zarzutu naruszenia przepisów postępowania tj.: art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., wskazać należy, że instytucja zawieszenia w czynnościach służbowych nie jest tożsama z instytucją środka zapobiegawczego, o którym mowa w art. 251 § 3 k.p.k. Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie instytucja zawieszenia w czynnościach stanowi tymczasowy środek reagowania wobec obwinionego, właściwy postępowaniu dyscyplinarnemu. Stosuje się ją wówczas, gdy z uwagi na charakter zarzucanego

obwinionemu przewinienia konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych (Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej Ważny, Komentarz do art. 150 - Zawieszenie w czynnościach w związku z postępowaniem dyscyplinarnym w: Prawo o prokuraturze. Komentarz., s. 558, wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2017). Bez wątpienia charakter zarzucanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 Prawa o prokuraturze jest istotny, to jednak brak wskazania dlaczego charakter przewinienia, wzajemna relacja między postępowaniem karnym a dyscyplinarnym, korelacja między zarzucanym czynem, możliwą karą i stopniem już zaistniałej wobec obwinionej dolegliwości, uzasadniają pozostawienie prokuratora w stanie bezczynności przez okres ponad trzech lat (od 7 września 2017 r.) obok poważnych braków uzasadnienia przedmiotowego orzeczenia, na które wskazuje skarżąca w odwołaniu, czynią zasadnym podniesiony zarzut odwoławczy.

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadniony jest zarzut obrazy art. 150 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, poprzez kolejne przedłużenie zawieszenia w czynnościach służbowych prokuratora postanowieniem z dnia 4 września 2020 r. do dnia 8 marca 2021 r., tj. na okres przekraczający 6 miesięcy (punkt 4). Zgodnie z literalnym brzmieniem wskazanego wyżej przepisu, prokurator może być zawieszony w czynnościach na okres do 6 miesięcy, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków. Skoro poprzednim postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt PK I SD (...), przedłużono okres zawieszenia w czynnościach służbowych prokuratora do dnia 6 września 2020 r., to zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 września 2020 r., sygn. PK I SD (...), okres zawieszenia w czynnościach służbowych powinien być przedłużony na okres do 6 miesięcy, który przy zastosowaniu art. 127 b k.p.k., którym doprecyzowano sposób liczenia terminów, z całą pewnością nie upłynie dnia 8 marca 2021 r.

Natomiast nie można zgodzić się ze skarżącą, iż stosowanie zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej na okres ponad 3 lat, narusza przepis art. 263 § 3 k.p.k., który przewiduje limit trwania (stosowania) tymczasowego aresztowania w postępowaniu karnym, określając go na 2 lata, do chwili wydania pierwszego

wyroku przez sąd pierwszej instancji, a nie trwania (stosowania) zawieszenia w czynnościach służbowych, będącego – jak wskazano wyżej – tymczasowym środkiem reagowania wobec obwinionego, właściwym postępowaniu dyscyplinarnemu. Granica wyznaczona tym przepisem, nie ma zatem żadnego zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym.

Myli się również skarżąca przyjmując w zarzucie odwoławczym z punktu 6, iż doszło do obrazy wskazanych nim przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegającej na zaniechaniu przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym doręczenia zawiadomienia o terminie posiedzenia w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych, tak jej, jak i jej obrońcy, zaznaczając, że w pozostałych przypadkach posiedzeń także nie zachowano procedury w tym zakresie. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 96 § 2 k.p.k. sąd nie ma obowiązku zawiadamiania strony o terminie takiego posiedzenia (por. M. Kurowski w: D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, 2018, s. 481). Strony oraz osoby niebędące stronami, jeżeli ma to znaczenie dla ochrony ich praw lub interesów, mają prawo wziąć udział w posiedzeniu wówczas, gdy ustawa tak stanowi, chyba że ich udział jest obowiązkowy (art. 96 § 1 k.p.k.). W pozostałych wypadkach strony mają prawo wziąć udział w posiedzeniu, jeżeli się stawiają, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 96 § 2 k.p.k.). Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym procedował zatem, nie naruszając praw skarżącej. Należy podkreślić, że sąd I instancji nie miał obowiązku zawiadamiania prokuratora o terminie posiedzenia, bo takiego obowiązku żaden przepis nie przewiduje. Prokurator mógł, jednakże wziąć udział w przedmiotowym posiedzeniu, gdyby się na nim stawił (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2020 r., II DO 97/20).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym odniesie się do powodów przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych obwinionej na dalszy niezbędny okres, prawidłowo określony przy zastosowaniu art. 127 b k.p.k., wskazanych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego w uzasadnieniu wniosku o przedłużenie zawieszenia z dnia 1 września 2020 r., weryfikując je merytorycznie oraz określając ich wpływ na toczące się

postępowanie. Skonkretyzuje również przyczyny uzasadniające lub nieuzasadniające spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 150 § 3 Prawa o prokuraturze, ustalając w tym celu zakres odesłania do Kodeksu postępowania karnego z art. 171 Prawa o prokuraturze, co stanowić będzie punkt odniesienia do ewentualnego zastosowania art. 251 § 3 k.p.k. w zakresie warunków, jakie powinno spełniać uzasadnienie zastosowania instytucji opisanej w art. 150 § 3 Prawa o prokuraturze do przedmiotowej sprawy. Analizując ten zakres, uwzględni również wpływ, jaki dla dotychczasowego postępowania w tej sprawie odgrywają zasady legalizmu i samodzielności jurysdykcyjnej sądu, a także dyrektywa prowadzenia postępowania bez zbędnej zwłoki.

Na marginesie już tylko należy powrócić do kwestii szybkości podejmowania decyzji i konieczności sprawnego rozstrzygnięcia przez sąd sprawy głównej, tj. ustalenia przez sąd dyscyplinarny winy obwinionej lub braku tej winy, która podnoszona była już niejednokrotnie w postępowaniu odwoławczym (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt II DO 4/19). W dalszym ciągu poważne zaniepokojenie Sądu Najwyższego budzi czas postępowania dyscyplinarnego, które bynajmniej nie należy do postępowań skomplikowanych faktograficznie czy prawnie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna orzekł jak na wstępie.